Μακεδονικά

Τόμ. 16, Αρ. 1 (1976)

Νίκου Νικονάνου. Οι Άγιοι Απόστολοι της Θεσσαλονίκης

Γ. Ι. Θεοχαρίδης

doi: [10.12681/makedonika.651](https://doi.org/10.12681/makedonika.651)

Copyright © 2014, Γ. Ι. Θεοχαρίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Θεοχαρίδης Γ. Ι. (1976). Νίκου Νικονάνου. Οι Άγιοι Απόστολοι της Θεσσαλονίκης. *Μακεδονικά*, 16(1), 377-378.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.651>

πυρήνας τῆς ἀλήθειας πού ὑπάρχει σ' αὐτά καί νά γίνη ἔτσι δυνατή ἡ ἀντικειμενική σύνθεση. Καί πρέπει νά σημειωθῇ πῶς ὁ κ. Κωφός κατόρθωσε νά ἀποδευσευθῇ ἀπό τίς συναισθηματικές διαταραχές πού εἶναι φυσικό νά δημιουργοῦνται σ' ἓναν "Ἑλληνα μελετητή, ὅταν στήν ἔρευνά του διαπιστώνη πῶς τῇ μοίρα τῆς πατρίδας του τῇ διαμορφῶνουν ὄχι τὰ δίκαιά της καί ὁ ρόλος πού διαδραμάτισε στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ, ἀλλά τὰ στυγνά συμφέροντα τῶν Μεγάλων. Ἐτσι κατάφερε νά ἐπιτύχῃ μιὰ νηφάλια καί ἀντικειμενική ἀξιολόγηση τῶν γεγονότων, προσόντα πού πρέπει νά χαρακτηρίζουν ἓνα καλὸ ἱστορικό μελετητή.

Θά προσέσουμε, τέλος, πῶς καί γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ Μακεδονικοῦ χώρου, πολλὰ νέα στοιχεῖα προσφέρει ἡ μελέτῃ τοῦ κ. Κωφοῦ. Εἶναι τὰ στοιχεῖα πού σχετίζονται μὲ τὴν προετοιμασία καί τὴν ἔκρηξη ἐπαναστατικῶν κινήματων στὴ Μακεδονία, τὴν ἐθνολογικὴ σύνθεση, τίς ἑλληνοβουλγαρικὰς διαφορὰς στὸ ἐκκλησιαστικὸ θέμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὑπῆρχε τὸ θέμα τοῦ μέλλοντος τῆς Μακεδονίας, τίς προθέσεις τῶν Μ. Δυνάμεων κτλ., Εἶναι, πραγματικά, ἀξιοσημείωτο τὸ ὅτι σ' ἓνα βιβλίον πού ἀναφέρεται βασικά στὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Ἀνατολικὴ Κρίση τοῦ 1875-1878 γίνεται τόσο εὐρὺς λόγος γιὰ τὴ Μακεδονία.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Νίκου Νικονάνου. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι τῆς Θεσσαλονίκης. Θεσσαλονίκη 1972. Σελ. 69. Εἰκόνες κατόψεων ἐκτὸς κειμένου 2. Πίνακες ἀσπρόμαυροι 32, ἐγχρωμοὶ VIII. Ὁδηγοὶ Μνημείων Μακεδονίας, ἀριθ. 4. Ἐπόπτης ἐκδόσεως Στ. Πελεκανίδης (Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἵμου, ἀριθμὸς ἐκδόσεως 133).

Ὁ ὥραϊος αὐτὸς καί, ἐν ὄψει τοῦ ἀφθόνου ὕλικου του, σύντομος μικρὸς Ὁδηγὸς βοηθεῖ νὰ χαρῇ κανεῖς τὸ ὀραϊότερον κομψοτέχνημα ναοῦ τῆς ἐποχῆς τῶν Παλαιολόγων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὸν σταυροειδῆ πεντάτρουλλον ναόν, τὸν ἀνεξηγήτως ὀνομαζόμενον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀποτελοῦντα ὁμῶς πράγματι τὸ εἰς τὴν Θεοτόκον ἀφιερωμένον Καθολικὸν μνηεῖον, ἰδρυθεῖσης μεταξὺ 1312-1315 ὑπὸ τοῦ ἐκ Βεροῖας καταγομένου πατριάρχου Νίφωνος Α', τοῦ πατριαρχεύσαντος μεταξὺ 1312-1315 καί ὑπὸ κατηγορίαν ἐκθρονισθέντος καὶ ἀποσυρθέντος εἰς τὴν Μονὴν τῆς Περιβλέπτου Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

Μετὰ τὰ Εἰσαγωγικά (σ. 11-15), ὅπου δι' ὀλίγων φωτίζεται φευγαλέως ἡ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀνθισις τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα τῆς ἐποχῆς τῶν Παλαιολόγων καὶ μεταδίδονται εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅσα εἶναι σήμερον γνωστά ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ μνημείου, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Μονῆς μέχρι τῆς μετατροπῆς τοῦ Ναοῦ εἰς Τζαμί ὑπὸ τῶν κατακτητῶν τῆς πόλεως Τούρκων τὸ 1430, ἀκολουθεῖ ἡ περιγραφὴ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ ναοῦ (τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τύπου του σ. 16-19, τοῦ ἐσωτερικοῦ του σ. 19-24, καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ του σ. 24-30), τῶν Ψηφιδωτῶν του (σ. 31-50) καὶ τῶν Τοιχογραφιῶν του (σ. 51-62). Ἐπονται Σχέδιον κατόψεως καὶ Σχέδιον καθέτου τομῆς τοῦ ναοῦ, σχέδια νεώτερα καὶ ἀπηλλαγμένα παλαιῶν λαθῶν, Πίνακες ἀσπρόμαυροι καὶ Πίνακες ἐγχρωμοί.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Σχεδίων κατόψεως καὶ τομῆς καὶ τῶν Πινάκων 1-7, τῶν ἀπεικονιζόντων τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ, ὁ ἀναγνώστης ἡμπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς παραστατικὰς περιγραφὰς τοῦ συγγραφέως καὶ νὰ ἀποκτήσῃ καθαρὰν εἰκόνα τοῦ ναοῦ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον δὲν ἡμπορεῖ ἀνέτως νὰ πράξῃ, εἶναι τὸ νὰ ἀνεύρῃ εὐκόλως τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν ψηφιδωτῶν καὶ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ ναοῦ εἰς τὰς διασταυρουμένας καμάρας, στηριζόμενος μόνον εἰς τὴν ὑπόδειξιν τῆς θέσεως τῶν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως.

Π.χ. λέγεται εἰς τὴν σ. 39: «Ἡ Μεταμόρφωση (πίν. 19, II). Βρίσκεται στὴ δυτικὴ καμάρων». Εἰς τὴν δυτικὴν καμάραν ὁμοῦς εὐρίσκεται καὶ ἡ Βαϊφόρος (σ. 40) καὶ εἰς τὸν αὐτὸν χώρον τοῦ ναοῦ «στὸ δυτικὸ τοῖχο τοῦ ναοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὴ βασιλικοὺς πύλην» εὐρίσκεται καὶ ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου (σ. 44). Πῶς λοιπὸν νὰ ἐντοπίσῃ ὁ ἀναγνώστης ἀμέσως, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπομένων σελίδων, τὴν ἀκριβῆ θέσιν τοῦ ψηφιδωτοῦ τῆς Μεταμορφώσεως; Δὲν θὰ ἦτο χρησιμώτερον καὶ πλέον ἀντάξιον ἐνὸς Ὁδηγοῦ, ἂν εἶχεν ἐπαναληφθῇ τὸ Διάγραμμα, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὴν μελέτην τοῦ Α. Ξυγγόπουλου, Θεσσαλονίκη 1953, σ. 7, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον σημειοῦνται δι' ἀριθμῶν εἰς σχέδιον κατόψεως τοῦ ναοῦ αἱ θέσεις τῶν ψηφιδωτῶν; Νομίζομεν ὅτι θὰ ἀπετέλει τοῦτο μεγάλην διευκόλυνσιν τοῦ ἀναγνώστου, ἂν μάλιστα προστεθοῖν εἰς τὸ Διάγραμμα τοῦτο καὶ αἱ θέσεις τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ ναοῦ, τὰς ὁποίας δὲν ἐξετάζει ὁ Α. Ξυγγόπουλος εἰς τὴν ἐν λόγῳ μελέτην του, καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ ληφθοῦν ταῦτα ὑπ' ὧσιν εἰς μίαν νέαν ἐκδοσιν τοῦ κατὰ τὰ ἄλλα λαμπροῦ Ὁδηγοῦ.

Τέλος, ἃς ἐπισημανθῇ καὶ μικρὸν τυπογραφικὸν λάθος, τὸ μόνον ἴσως εἰς τὴν πολλὴν προσεκτικὴν ἐκδοσιν τοῦ Ὁδηγοῦ. Εἰς τὴν σ. 39: Ἡ Βάπτισις (πίν. 17, 17), τὸ ὄρθον εἶναι (πίν. 17, 18).

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

Χ. Ν. Μπακιρτζῆ, Ἡ βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης. Θεσσαλονίκη 1972. Σελ. 86. Πίνακες ἀσπρόμαυροι 32, πίνακες ἐγχρωμοὶ VIII. Ὁδηγοὶ Μνημείων Μακεδονίας, ἀριθ. 4. Ἐπόπτης ἐκδόσεως Στ. Πελεκανίδης. (Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ἀριθ. ἐκδόσεως 134).

Ὁ διὰ τὸν μέσον ἀναγνώστην, καὶ οὐχὶ βεβαίως διὰ τὸν εἰδικὸν ἐπιστήμονα, προοριζόμενος Ὁδηγὸς αὐτὸς δίδει πλήρη, σαφῆ καὶ ἐν τῇ συντομίᾳ τοῦ ζωηρὰν περιγραφὴν ὅλων τῶν ἀρχιτεκτονικῶν μερῶν καὶ ὅλης τῆς μαρμαρίνης, μωσαϊκῆς καὶ ζωγραφικῆς διακοσμῆσεως τῆς περιφύμου βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν πινάκων ὅχι μόνον ὁ νοῦς τοῦ ἀναγνώστου βλέπει τὸ μνημεῖον, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ αἰσθάνεται κάτι ἀπὸ τὴν βυζαντινὴν κατασκευτικὴν ἀτμόσφαιράν του.

Μετὰ μίαν Εἰσαγωγὴν (σ. 9-20), εἰς τὴν ὁποίαν περιγράφονται ἡ τοπογραφία τοῦ ναοῦ καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου, ἐκτίθεται ἡ ἱστορία τῆς βασιλικῆς, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της μέχρι τῆς σημερινῆς ἀναστηλώσεώς της μετὰ τὴν καταστροφὴν της ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ 1917, ἀκολουθεῖ ἡ περιγραφὴ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ ναοῦ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς (σ. 21-32), τῆς Μαρμαρίνης Διακοσμῆσεώς του (σ. 33-43), τῶν Ψηφιδωτῶν του (σ. 44-59), τῶν Τοιχογραφιῶν του (σ. 60-64) καὶ ἔπεται ἡ περιγραφὴ τῆς Κρύπτης (σ. 65-72) καὶ τοῦ Παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου (σ. 73-79).

Αἱ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ κάμωμεν ἐνταῦθα, δὲν ἔχουν τὴν πρόθεσιν νὰ μειώσουν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τὴν πρακτικὴν ἀξίαν τοῦ Ὁδηγοῦ, ἀλλὰ νὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἀρτιωτέραν ἐμφάνισιν μιᾶς τυχόν νεωτέρας ἐκδόσεώς του. Εἶναι δὲ αἱ παρατηρήσεις αὗται τριῶν εἰδῶν: I. Διορθώσεις τυχόν ἀδυναμιῶν ὀρισμένων σημείων τοῦ κειμένου. II. Ἱστορικαὶ παρατηρήσεις. III. Συμπληρώσεις Βιβλιογραφίας.

I. Ὁ συγγραφεὺς δὲν φαίνεται νὰ ἔλαβεν ὑπ' ὧσιν του, ἰδίως κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν Ψηφιδωτῶν τοῦ ναοῦ, τὴν εἰδικὴν μονογραφίαν τοῦ καθηγητοῦ Ἀ. Ξυγγόπουλου, Τὰ ψηφιδωτὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 1969, τὴν ἐκδοθεῖσαν, ὑπ' ἀριθ. ἐκδόσεως 108 ἐπιμελείᾳ Χ. I. Μακαρόνα, εἰς τὴν ὁμοίως μορφῆς σει-